

(Фото: <http://srbin.info/>)

Може ли неко бити хришћанин без припадања цркви

у [Мишљења](#) 20. новембар 2014. [11 Коментара](#)

Успон науке и технологије био је пропраћен наглим ослобађањем нашег света од црквеног утицаја и узмаком религије. Величање рационализма и покушај тумачења сваког аспекта људског постојања неумитно је довео до тешких губитака у мистичном, верском и осећајном животу, па чак и у Чове- кољубље. Ништа мање значајно међу узроцима растућег понора између религије и науке, између вере и знања, било је владање установљених цркава. Због страха да не изгубе утицаје у световним сферама, оне су браниле свој ауторитет тамо где је он био апсолутно никакав – на пољу емпиријског знања.

То је само продубило потребу за већом диференцијацијом у сферама власти. Произашли расцеп између научног мишљења и црквеног мишљења бацио је савременог човека у подвојеност која се показала несавладљива. Верска осећања све су више бивала опкољена како су редови оних који су сумњали у истинитост Христове поруке бројчано расли, и како је хришћанска доктрина постојала све више предмет спора.

Чак и главне поставке са упориштем у црквеној традицији, као што су Бог, Христос, Црква и Откровење, постале су предмет жестоке расправе међу теолозима и лаицима подједнако. Када најважнија и најтемељнија учења цркве више нису прихваћена као

чиста истина чак и међу властитом елитом и администраторима те цркве, тада је то почетак краја традиционалног хришћанства неоспорно близу. Порука празних клупа у цркви је сасвим јасна.

Све више се намеће питање – може ли неко бити хришћанин без припадања цркви. Дали већина верује да је Христ био небески изасланик послат од Бога? Можда је дошло време за један нов историјски и критички приступ религији. Будући да је свештенство наставило инсистирати на дословним интерпретацијама библијских навода и стриктној привржености писму прихваћене догме, оно уствари поспешује пропадање црквеног хришћанства, чак и међу онима који по својим склоностима уопште нису против религије или против хришћанства.

Оно што данас зовемо хришћанство, има уистину мало заједничког са учењима Исуса и идејама које је он желео ширити. То је заиста нешто сасвим различито, и могло би се пре назвати Павлинизмом. Многе поставке догме су у бити стране Христовој поруци. Оне су заправо, у првом реду оставштина Павла из Тарса који се посве разликовао од Христа у свом начину мишљења. Такозвано хришћанство, које ми познајемо, развило се кад је Павлинизам прихваћен као државна религија. Од апела створена је доктрина, од слободне заједнице законско тело, од независног удружења хијерархијска политичка машина. Неко би могао рећи да је црква постала у свим својим елементима и као целина, потпуна супротност оној која је била планирана. У сваком случају допустиво је преиспитивати оправданост и легитимност постојећих институција.

Један човек се појавио на тмурном хоризонту и носи поруку пуну наде, љубави и доброте, и што је човечанство учинило с њом. Претворило ју је у папир, бујицу празних речи, моћ и посао. Да ли је Исус желео сва дела која су требала бити учињена у његово име. Две хиљаде година су прошла откако је храбри млади Исус први пут покушао ослободити човечанство од утицаја званичних цркава, њихове Свештеничке бирократије, њихових закона и личности без утицаја, њихове укочености, њихових сукоба по питању тумачења Светог писма, њихове хијерархије и њиховог својатања права на јединствен ауторитет, те њиховог богослужења, идолопоклонства и секташтва. Исус је желео директну комуникацију између Бога и људи, и није намеравао никакве свештеничке каријере. Но Исусове речи више не допиру до нас по својој природној директности.

Приступити њима могу једино привилеговани стручњаци и посредством арбитраже стручних тела. Исус је био коришћен, продаван, озакоњен и укњижен. Кад год је права и жива вера нестала и бивала замењена ограниченим и ускогрудним назорима заснованим на свештеничком рационализму, Исусови позиви на љубав и толеранцију према свом ближњем такође су нестајали и бивали замењени догматизмом и фанатизмом. Борба за превласт ексклузивне праве вере оставила је иза себе несрећу, насиље и крвопролиће на путевима хришћанства.

Та борба је трајала непрекидно од ере апостола па све до нашег времена, и наставља се, па ће и даље бити највећа препрека помирењу између разних хришћанских вероисповести. „Вера у вредност верског искуства има тенденцију ка опадању у сразмеру с развојем умних способности. Увереност у моћ разума и доказивог заузела је место дубоке вере као начина бављења стварношћу. Процес одрастања у савременом друштву сврстава верско осећање у сферу ирационалног где се сматра недоказивим и стога нестварним. Једино логична мисао и акција, чини се, одређују стварност.

Ни једна друга личност на Земљи такав утицај и била тема тако великог броја књига и тако жестоких расправа као личност Исуса Христа. Његова животна прича нам је доспела у стању разбацаних прича и без тачне хронологије тако да је значај историјске личности Исусове и данас у потпуности тешко схватљив. Зато је Исус Христ најутицаније људско биће које је икада живело.

Човек данас поседује знање и технологију са којом може са Земље цоистиком да управља роботом на Марсу, а истовремено верује у Бога који је девици направио сина, који ће да помогне да се лешеви његових верника у Судњем дану, дану када цео свет пропадне јер ће тај Бог да га уништи, устану из гробова и оду код тог истог Бога и тако се „спасу“. Нико не каже зашто се не би спасли без уништења света, његовим препородом. Са таквим схватањима је веровање законом заштићена институционална религија и основа културе. Ти апсурди су доказ да неко други ради над људима, неко ко није човек. То људски ум не би могао да смисли. Онај ко не верује у демоне, требало би да верује у чињенице реалности у којој живи. Све је то доказ да нас контролишу демони како би владали људима.

Дип.пол. Витомир Васић проф.

5/5 (100%)
based on 2 ratings

Означено са: [Црква витомир васић припадност Религије Свештенство хришћанин](#)